

[Statsministeren.]

spørgsmål af særlig interesse for Danmark, som skal behandles dér, under den kommende debat i folketinget om udenrigspolitiske anliggender. Regeringen er derfor meget glad for den lejlighed, som hr. Knud Nielsen gennem sit spørgsmål har givet mig til på regeringens vegne at lade folketinget få en skriftlig redegørelse for denne sag. Den vil, håber jeg, kunne give folketinget et tjenligt grundlag for eventuelle senere drøftelser.

Af *Eva Gredal* (S) til finansministeren (27. februar 1974):

„Vil ministeren drage omsorg for, at modtagere af forskud på invalidepension bliver ensartet behandlet i skattemæssig henseende i landets forskellige kommuner?“

(Spm. nr. 128).

Begrundelse.

Der findes angiveligt ikke faste regler for, hvorledes ovennævnte personer skal behandles med hensyn til betaling af skat. Nogle kommuner betragter dem som almindelige skatteydere, og nogle kommuner betragter dem som pensionister, d.v.s. enlige får dobbelt personfradrag. I betragtning af, at den udregnede disponible pension er baseret på dobbelt personfradrag, synes det urimeligt ikke at betragte denne gruppe som pensionister i skattemæssig henseende, så meget mere som ca. 95 pct. af modtagere af forskud på invalidepension får tildelt invalidepension.

Finansminister *Anders Andersens* svar (5. marts 1974):

I skattedepartementets cirkulære af 27. oktober 1971 udtales bl. a.:

„Hvor der tillægges en person invalidepension med tilbagevirkende kraft, får dette også virkning for indrømmelse af personfradrag efter § 37 B, stk. 1 og 2.“

I en vejledning fra kildeskattedirektoratet udsendt i oktober 1969 anføres, at et ændrende om ændring af forskudsregistreringen altid bør imødekommes, når ændringen skyldes overgang til pension.

Det er da også oplyst, at der i Københavns kommune indrømmes dobbelt person-

fradrag til alle de skatteydere, der modtager forskudsvis udbetaling af invalidepension.

Da det af spørgsmålet fremgår, at de nævnte regler ikke følges i alle landets områder, vil jeg da gerne sørge for, at kommunernes opmærksomhed snarest henledes på forholdet.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Arne Christiansen* (V) til ministeren for offentlige arbejder:

„Kan ministeren oplyse, på hvis initiativ og med hvilken motivering vejdirektoratet har udarbejdet plan til ændret linieføring af diagonalvejen Give/Skanderborg/Århus, for hvilken vejstrækning der foreligger projekteringslov?“

(Spm. nr. 124).

Arne Christiansen (V):

Det har vakt betydelig opmærksomhed i fire midtjyske kommuner: Egtved, Give, Nr. Snede og Brædstrup, at mens folketinget jonglerer med milliardbeløb til storlufthavn og broer, arbejdes der samtidig i vejdirektoratet med planer, som, hvis de bliver gennemført, vil gribe dybt ind i disse kommuners muligheder for erhvervsudvikling, samtidig med at den lokale befolkning vil komme til at betale betydelige udgifter til kommunale veje som følge af den gennemgangstrafik, der belaster vejnettet i disse kommuner.

Det er nødvendigt at understrege, at der for det første foreligger en projekteringslov siden 1965 for vejstrækninger, som man nu lader udarbejde forslag til ændring af. For det andet, at en fastholdelse af det videre anlægsforløb vil være i nøje overensstemmelse med regeringens lokaliseringspolitik, mens en ændring vil være at handle i strid med ønskerne hos en egns befolkning og med de af denne egns befolkning valgte myndigheder.

For det tredje, at de langstrakte drøftelser — jeg kan nævne, at diagonalvejen første gang blev nævnt ved navn i 1929 — giver anledning til utilfredshed og, jeg fristes til at bruge et stærkt ord, mistillid. For 2 år